

Miljøskadeloven finder ikke anvendelse på miljøskader eller overhængende fare for miljøskader, hvis der er forløbet mere end 30 år siden den emission eller begivenhed eller hændelse, der førte til skaden eller faren, fandt sted, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3. Bestemmelsen indeholder en gennemførelse af direktivets artikel 17, 3. pind.

Miljøansvarsdirektivet indeholder ingen bestemmelser om absolut forældelsesfrister for fordringer. Uanset at direktivet har som hovedindfaldsvinkel, at operatøren selv skal gennemføre de nødvendige foranstaltninger, fremgår det af artikel 5, stk. 3, og artikel 6, stk. 2, at myndigheden selv kan gennemføre de nødvendige foranstaltninger. Det fremgår endvidere af artikel 8, stk. 1 og 2, at operatøren skal dække udgifterne ved de nødvendige foranstaltninger, og at myndigheden skal sørge for at få dækket sine udgifter til nødvendige foranstaltninger af operatøren. I artikel 8, stk. 5, fastsættes endelig, at operatørens ansvar ikke indskrænkes, hvis foranstaltningerne gennemføres af myndigheden. Det vurderes på denne baggrund, at direktivet forudsætter, at der ikke er forskel på retsstillingen, afhængig af om operatøren gennemfører foranstaltningerne selv, eller om han blot får regningen for de foranstaltninger, myndigheden måtte have foretaget.

Der er derfor foreslået en bestemmelse i stk. 3, hvis formål er at spejle reglen i § 3 i en situation, hvor myndigheden selv har afholdt udgiften og efterfølgende kræver den dækket af forureneren.

Ligesom i § 3 regnes fristen fra den emission eller begivenhed, der førte til skaden.

Bestemmelsen fraviger lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer, som er en opfølgning på Justitsministeriets betænkning 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen. Forældelseslov opererer med en absolut forældelsesfrist på 10 år, hvor myndighedens krav på dækning af udgifter er baseret på særlige lovbestemmelser. Den 10-årige frist foreslås regnet fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringen kan kræves opfyldt, det vil sige udgifternes afholdelse.

Den foreslåede bestemmelser i stk. 3 fraviger dog kun de almindelige forældelsesregler i det omfang, disse medfører en kortere absolut forældelsesfrist.

Til kapitel 9

Til § 49

Med bestemmelsen foreslås mulighed for, at miljømyndighederne kan søge afholdte udgifter refunderet af en mulig forurener efter dansk rets almindelige reg-

ler om civilretligt erstatningsansvar. Bestemmelsen supplerer således miljømyndighedernes mulighed for dækning af udgifter ved gennemførelsen af selvhjælpshandlinger, jf. lovforslagets § 33, stk. 2, og § 35.

I lyset af direktivets bestemmelser om handlepligt, omkostningsdækning og forældelse, må det imidlertid antages, at myndighederne i første række skal gå frem efter bestemmelserne i dette lovforslag og ikke efter erstatningsretlige regler, herunder miljøskadeerstatningsloven. Dette må så meget desto mere gælde, hvis miljøskadeloven giver myndighederne en bedre dækning.

Til kapitel 10

Til § 50

Efter miljøansvarsdirektivets artikel 13 skal der være adgang til domstolsprøvelse eller administrativ klageadgang til et uafhængig og upartisk organ. På denne baggrund foreslås det, at afgørelser efter de af lovforslagets bestemmelser, der er nødvendige for gennemførelse af miljøansvarsdirektivet, skal kunne påklages. Påklage kan ske til det nævnt, der vil være klageinstans i forhold til en afgørelse om, at der foreligger en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade, som skal behandles efter bestemmelser i dette lovforslag, jf. § 2 og bemærkningerne hertil. Dette betyder, at enten Miljøklagenævnet eller Naturklagenævnet vil være klageinstans.

Til § 51

Efter bestemmelsen er det lovforslagets udgangspunkt, at en klage over et påbud eller en afgørelse om sikkerhedsstillelse vil have opsættende virkning. Når der er særlige grunde, vil det kunne bestemmes, at en klage ikke har opsættende virkning. I så fald skal påbuddet eller afgørelsen efterkommes, selvom det er påklaget.

De særlige grunde, der vil kunne begrunde, at et påbud skal efterkommes, selvom det påklages, er tilfælde af meget alvorlig forurening eller skade eller risiko herfor, og hvor en udsættelse af iværksættelsen af de forebyggende eller afhjælpende foranstaltninger kan indebære, at der indtræder irreversible eller svært reversible skader.

Til § 52

Til stk. 1

Efter bestemmelsen skal klage over afgørelser efter loven sendes til miljøministeren, der videresender kla-